

Om Hundrede Aar Er Alting Glemmt

Lumsk

Jeg driver iaften og t nker og strider,
Jeg synes jeg er som en kantret Baad,
Og alt hvad jeg jamrer og alt hvad jeg lider
Saa ser jeg mig ingen Raad.
Men hvi skal jeg v re se haardt beklemt?
Om hundrede Aar er alting glemmt.
Da hopper jeg heller og synger en Vise
Og holder mit Liv for en skj nn Roman.
Jeg  ter ved Gud som en fuldvoksen Rise
Og drikker som bare Fan.
Men hvi skal jeg fare med al den Skj mt?
Om hundrede Aar er alting glemmt.
Saa stanser jeg virkelig heller Striden
Og ganger tilsj ms med min pinte Sj l.
Der finder nok Verden mig engang siden
Saa bitterlig druknet ihj l.
Men hvi skal jeg ende saa altfor slemt?
Om hundrede Aar er alting glemmt.
A nei, det er bedre at rusle og leve
Og skrive en Bog til hver kommende Jul
Og stige tilslut til en Versets Greve
Og d  som Romanens Mogul.
Da er der blot dette som gj r mig forstemt:
Om hundrede Aar er alting glemmt.